03 אפריל 2014

ע"מ 53745-05-13 פקיד שומה יחידה ארצית לשומה נ' אסרף ואח'

בפני כב' השופט יונה אטדגי

המבקש: **פקיד שומה יחידה ארצית לשומה**
ב"כ עו"ד יונתן בן-דוד

נגד

המשיבים: **1. ד.א**
2. א.א
3. אר.א
4. ל.א
ב"כ עו"ד דכוור סוהיל

החלטה

1. בפני בקשת המבקש לפי סעיף 194(ג)(2) ל**פקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א-1961** (להלן – **הפקודה**), להטיל עיקול על נכסים שונים, להבטחת תשלום חובם של המשיבים 1 ו-2, ולחילופין – להבטחת תשלום חובם של המשיבים 3 ו-4, בגין מס הכנסה שלא שולם.
הצדדים חלוקים בשאלה, האם נמצאה הצדקה להטלת עיקול לפי סעיף זה.

2. בהחלטתי בעמ"ה 39220-01-13, 39151-01-13 **פקיד שומה יחידה ארצית לשומה נ' אבו-לטיף** (13.5.13) סקרתי את הפסיקה שדנה בסעיף 194 ל**פקודה**, ודנתי בתכליתו של סעיף זה בכלל, ובתכלית סעיף 194(ג) בפרט. למען הקיצור אני מפנה לאותה החלטה.
באותה החלטה הבעתי את דעתי, כי עיקול לפי סעיף 194(ג) ל**פקודה** הינו במהותו צו זמני, שיש ליישם לגביו, בשינויים המחויבים, את המבחנים למתן צו עיקול זמני, קרי: קיומן של ראיות מהימנות לכאורה וקיומו של חשש סביר כי אי מתן הצו יכביד על ביצוע פסק הדין.
בית המשפט העליון אישר מסקנה זו בהחלטתו שדחתה את בקשת רשות הערעור שהוגשה על החלטתי הנ"ל, רע"א 3995/13, 3994 **אבו-לטיף נ' פקיד שומה יחידה ארצית** (23.10.13).
לאור זאת אבחן את הנתונים ואת הראיות שהובאו במסגרת בקשה זו, כשיש לזכור, שמכיוון שהצו לפי סעיף 194 ל**פקודה** הוא במהותו "סעד זמני", עד לבירור השומה עצמה, אם בהליכי ההשגה ואם בערעור שיוגש לבית המשפט על שומת המבקש, הרי שבשלב זה אין צורך לפסוק באורח סופי בדבר צדקת מי בעלי הדין, ואין מקום להידרש לניתוח מקיף של השומה שנקבעה ושל הראיות שהוצגו.

http://www.CapiTax.co.il/Attachments/53745-05-13.pdf

3. המשיבים 1 ו-2 הם בני זוג נשואים (להלן – הזוג, או בשמותיהם הפרטיים).
המשיבים 3 ו-4 הם הוריו של המשיב 1 (להלן – ההורים, או בשמותיהם הפרטיים).
נגד ד.א הוגש כתב אישום בגין עבירות שונות של סחר בסמים (נספח א' לבקשה).
כשבועיים לאחר הגשת בקשה זו, הורשע הנאשם בעבירות שיוחסו לו ונגזרו עליו, בין היתר, 36 חודשי מאסר.
המבקש טוען, כי ד.א לא דיווח על הכנסותיו לשנים 2005-2011, שהופקו ככל הנראה מפעילותו העבריינית, וכי כספים שנמצאו בחשבונות ההורים ודירת מגורים הרשומה על שמם שייכים למעשה לזוג.

4. ואלה הכספים והנכסים, שהמבקש מייחס אותם לזוג, ושאותם מבוקש לעקל במסגרת בקשה זו:

א. דירת מגורים בנתניה (להלן – הדירה 1), הרשומה על שם ד.א.
דירה זו היתה רשומה בעבר על שמו של אר.א, וביום 31.10.11 הוא העבירה ללא תמורה על שמו של ד.א.
השווי שהוצהר לגביה לרשויות המס – 500,000 ₪.
בדירה זו מתגוררים עדיין ההורים.

ב. דירת מגורים בנתניה (להלן – הדירה 2), הרשומה על שם ההורים.
דירה זו נרכשה ביום 15.12.11 בסכום של 1,550,000 ₪.
בדירה זו מתגוררים הזוג ושני ילדיהם.

ג. רכב מאזדה 2, שנת ייצור 2008.

ד. רכב טויוטה לנד קרוזר, שנת ייצור 2004.
הזוג לא הכחישו שהם עושים שימוש בשני הרכבים הללו (מפנה לחקירתה של א.א, נספח ט' לבקשה).

ה. סך של 100,909 ₪, שנתפס בחשבון הבנק של ההורים.

ו. סך של 8,300 ₪, שנתפס בביתו של ד.א.

יצוין, כי כלי הרכב והכספים נתפסו על ידי משטרת ישראל, ולאחר פסק הדין שניתן בענינו של ד.א הם חולטו בהסכמה, והמחלוקת בבקשה זו נותרה באשר לדירות המגורים בלבד.

5. בשנות המס הנדונות התקבלו שני דיווחים בלבד מד.א: בשנת 2008 – שכר מחברה מסויימת בסך של כ-26,000 ₪ ובשנת 2009 – שכר מחברה אחרת בסך של כ-21,000 ₪.
א.א דיווחה על שכר בשנים 2005, 2008-2010, בסכום מצטבר של כ-56,000 ₪.

ההורים, בני 79 ו-75 שנים היום, מתפרנסים מקצבאות פנסיה וביטוח לאומי בלבד.
בחשבון הבנק של ההורים נרשמו בשנים הללו (2005-2011) הפקדות כספיות בסכום מצטבר של כ-627,000 ₪.
המבקש טוען, כי הכנסותיהם הדלות של ההורים אינן יכולות להסביר את ההפקדות בחשבון הבנק שלהם וכן הן אינן יכולות להסביר את יכולתם לרכוש את דירה 2.
גם ההכנסות המוצהרות של הזוג אינן יכולות להסביר אותן הפקדות, את רכישת הדירה ואת רכישת הרכבים, ומכאן שמדובר בהכנסות של ד.א, שלא דווחו למבקש כאמור.
הזוג טוענים, לעומת זאת, שאין מדובר בכספם אלא בכספי ההורים, וכי גם דירה 2 (וכמובן דירה 1) נרכשה בכספם של ההורים.
באשר לרכבים, לדבריהם הם הועמדו לרשותם על ידי בעליהם ללא תשלום תמורה.
ההורים תומכים בעמדת הזוג, ולטענתם המקורות לכספים הללו הם אלה: כספים שהתקבלו ממכירת 7 מכונות תפירה ועיבוד עורות, כספים שהתקבלו מאמה של ל.א, כספים שהתקבלו מאחיו של אר.א, וזאת בנוסף לכספי קצבאות הפנסיה והביטוח הלאומי.

6. המבקש, שלא השתכנע מגירסתם ומהסבריהם של המשיבים, הוציא שומה לזוג, כשחישוב השומה נעשה בהתבסס על ההפקדות בחשבון הבנק של ההורים, שווי דירה 1, שווי הרכבים והוצאות מחיה (נספח יג לבקשה).
באופן זה הועמד חוב המס של בני הזוג בגין שנות המס הנדונות: 2005-2011, על סכום של כ-2,2 מיליון ₪.
כן הוצאה שומה חילופית להורים על סכום דומה (נספח יד לבקשה).

7. הנתונים והראיות שהוצגו בפני תומכים, על פני הדברים, בגירסת המבקש ואינם תומכים בגירסת המשיבים.
ראשית, ההורים לא הביאו כל אסמכתא או בדל אסמכתא לכל המקורות שנטענו על ידם: התמורה שהתקבלה ממכירת מכונות התפירה, הכספים/הירושה שהתקבלו מאמה של ל.א וכו'.
שנית, בעדויות ההורים התגלו סתירות רבות, תשובותיהם לשאלות מרכזיות רבות היו בלתי סבירות ובלתי מהימנות, ושאלות מרכזיות נוספות נותרו ללא מענה ראוי, כמפורט להלן:

א. <u>ההפקדות במזומן בחשבון הבנק</u> – אר.א העיד פעמיים במשטרה (נספחים ב' ו-ג' לבקשה, להלן – עדות א' ועדות ב'). בעדות ב' הוא נשאל מה מקור כל ההפקדות שנעשו בחשבונו בשנים הנדונות וכמעט כל תשובותיו היו "לא יודע" ו"לא זוכר" (עמ' 12-7).

יצוין, שגם אם באמת מקור הכספים הללו הוא ממכירת המכונות או מהכספים/הירושה שהתקבלו מאמה של ל.א, הרי שאלה התקבלו שנים רבות קודם להפקדת המזומנים, ולא ניתן כל הסבר להפקדת הכספים דווקא במועדים שהופקדו, וכן לא ניתן הסבר מדוע הם הופקדו בחשבון הבנק לשיעורין ומדוע היה צורך להפקידם בכלל בבנק, לאחר שהם הוחבאו בבית קודם לכן (עדות א', עמ' 3).

אר.א גם נשאל לפשרן של משיכות במזומן מחשבונו בסכומים של 2,000-6,000 ₪ ובתשובתו התכחש למעשה למשיכות הללו: "אני מושך רק 1,000 ₪ כל פעם" (עדות ב', עמ' 10), תשובה היכולה להעיד על כך שסכומים אלה לא נמשכו באמת על ידו, אלא על ידי אחרים.

ב. <u>מכירת המכונות</u> – מתי נרכשו המכונות הללו?

בעדות א' (עמ' 2) העיד אר.א: "אני הבאתי לארץ מכונות תפירה חדשים לפני 10 שנים". עדותו זו ניתנה ביום 25.9.12, כך שעל פי עדות זו המכונות הובאו ארצה בשנת 2002 לערך.

בעדות ב' (עמ' 3) הוא העיד: "המכונות הבאתי אותם לישראל אתי בשנת 1970".

מתי נמכרו המכונות?

בעדותו בבית המשפט (עמ' 10-11) העיד כי הן נמכרו בין השנים 90-92. עדותו זו לא מתיישבת, כמובן, עם גירסתו הראשונה, לפיה הן הובאו על ידו ארצה רק בשנת 2002 לערך.

מלבד זאת, אם הן נמכרו בשנת 1992, לכל המאוחר, כיצד הכספים שהתקבלו תמורתן יכולים להסביר את ההפקדות בחשבון משנת 2005 ואילך?

מה התמורה שהתקבלה עבורן?

בעדות א' (עמ' 2) נקב אר.א במחיר מדויק: "670 אלף שקל". בעדות ב' (עמ' 3) השיב: "אני לא זוכר מחיר". בבית המשפט העיד תחילה (עמ' 11): "18 אלף דולר", ובהמשך: "מכרתי אותם בערך 18 אלף דולר, חמש עשרה אלף דולר, לא זוכר את הסכום".

כמובן שסכום של 18 אלף דולר לא היה מעולם שווה ערך ל-670 אלף שקל.

ג. <u>הכספים/הירושה שהתקבלו מאמה של ל.א</u> – האם מדובר בכספי ירושה או בכספים שניתנו לפני פטירתה?

גירסה ראשונה – מירושה (אר.א בעדות א' עמ' 2, בעדות ב' עמ' 2, פרוטוקול עמ' 11, ל.א – בעדותה במשטרה, נספח ד' לבקשה, עמ' 2, ופרוטוקול עמ' 14 למעלה).

גירסה שניה – כספים שניתנו לפני הפטירה. ל.א, עמ' 14 לפרוטוקול: "אמא שלי נתנה לי את הכסף הזה לפני שהיא נפטרה... אני באה, אמא שלי הביאה לי, אני נותנת לבעלי והוא מחביא את זה בבית".

כמה כסף התקבל מהאם? אר.א בעדות א' (עמ' 2): "בערך 400 אלף ₪", בעדות ב' (עמ' 2): "700,000-800,000 ₪", בבית המשפט (עמ' 11): "חצי מליון ועשרים אלף שקל. 520,000 שקל ועוד אלף חמש מאות דולר בערך".

ל.א בעדותה במשטרה (עמ' 2): "לא יודעת, תשאל את בעלי הוא יודע" (עמ' 7): "לא זוכרת", בבית המשפט (עמ' 14) "לא יודעת כמה אמא שלי השאירה לי, עד עכשיו אני לא יודעת כלום".

מה נעשה בכספים הללו? ליליאן העידה במשטרה (עמ' 2, 7) כי היא העבירה את כל הכספים שקיבלה מאמה לבעלה והיא אינה יודעת מה נעשה בהם.

אר.א העיד (עדות א', עמ' 3): "אשתי החביאה את הכסף בבית. אפילו אני לא ידעתי איפה הוא". גם בבית המשפט העיד (עמ' 11): "אשתי שמה את הכסף אצלי בבית", אך בעדות ב' (עמ' 2) העיד, כי אשתו הביאה לו את הכסף "בשביל לגמור את הדירה".

ד. <u>הכספים שהתקבלו מאחיו של אר.א</u> – גם על פי דבריו של אר.א (עדות ב', עמ' 3) מדובר בסכומים בסך 1,000-2,000 דולר שניתנו לו על ידי אחיו המנוח כאשר היה מגיע ארצה מארה"ב, בתדירות של פעם עד פעמיים בשנה. בודאי שסכומים שנתיים של 1,000-4,000 דולר אלה אינם יכולים להוות מקור להפקדות בחשבון ולרכישת דירה 2.

אסתפק בדוגמאות הללו, למרות שיש גם נוספות.

8. לאור האמור לעיל, אין זה סביר שההורים מימנו מכספם את רכישת דירה 2, ועל פניו גירסת המבקש לפיה הדירה נרכשה למעשה על ידי הזוג, היא שייכת להם, והרישום על שם ההורים הוא למראית עין בלבד, נראית גירסה אמינה, וקיימם נתונים נוספים וראיות נוספות התומכים בהנחה זו:

ראשית, הדירה משמשת מאז רכישתה למגורי הזוג וילדיהם, וזאת למרות שלטענת אר.א (עמ' 10 לפרוטוקול), הוא ואשתו רכשו דירה זו, כיון שדירתם הנוכחית, דירה 1, הקטנה יותר (שכבר הועברה ללא תמורה לד.א), לא הספיקה לאירוח הילדים והנכדים.

שנית, על פי עדותו של מוכר דירה 2, ג.ג, במשטרה (נספח יא לבקשה), כל הליך המשא ומתן וכל הביקורים בדירה במסגרתו נעשו על ידי הזוג, כאשר ההורים נכחו רק פעם אחת, בחתימת החוזה, וזאת בניגוד לעדויותיהם של ההורים ושל א.א בנדון.

יצוין, כי ל.א לא זכרה את שם המוכרים (עדותה במשטרה, עמ' 5) ואת כתובת הדירה (עמ' 14 לפרו'), ולשאלה כמה חדרים יש בדירה זו, היא השיבה (עמ' 15): "ארבע. לא? ארבע".
כן יצוין שאר.א (עדות ב', עמ' 5) לא זכר את שמו של עורך הדין שטיפל בעסקה.

9. עובדה נוספת הפועלת, לכאורה, להעדפת גירסת המבקש על פני גירסת המשיבים, היא הימנעותו של ד.א ממתן עדות, ומובן כי שהותו במאסר איננה מונעת מתן תצהיר והגעה לחקירה. הימנעות זו יוצרת את החשש שד.א ביקש להימנע מחקירה נגדית, שהיתה עלולה לפרוך את גירסתו (ראו: יעקב קדמי, **על הראיות**, חלק רביעי, מהדורה 2009, עמ' 1890).

10. השומה לפי מיטב השפיטה שהוציא המבקש לזוג מבוססת על הממצאים שהתגלו: ההפקדות בחשבון ההורים, שווי דירה 2, שווי הרכבים והוצאות מחיה שנדרשו. גם אם ניתן לחלוק על מרכיב זה או אחר בשומה, הדבר צריך להיעשות במסגרת ההשגה ובמסגרת הדיון בערעור על דחיית ההשגה, אם הצדדים יגיעו לשלב זה.
לצורך הדיון בבקשה זו, די בממצאים הללו לביסוסה הראשוני של השומה.
לאור מסקנה זו המתייחסת לשומה שהוצאה לזוג, אין צורך לדון בשומה החלופית שהוצאה להורים.

11. ב"כ המשיבים טען רבות לכך, שפקיד השומה בנתניה הוציא לזוג שוברים בסכומי אפס בעקבות הדו"חות השנתיים שהגישו הזוג, **לאחר** שיצאה השומה הנדונה כאן ואף לאחר הגשת בקשה זו לבית המשפט (מוצגים מב/1-מב/16 ומוצגים מש/1-מש/2, וכן עדות המפקח ד.ד, שנתן תצהיר בבקשה זו מטעם המבקש, עמ' 7 לפרו'), אך ד.ד הבהיר היטב (עמ' 7 לפרו'), שהשוברים הללו הוצאו לדו"חות שהגיש הזוג, ללא קשר לשומה הנדונה בבקשה זו, וכי המבקש התייחס לדוחות הללו כאל השגות לשומות שהמבקש הוציא, כשהשגות אלה נמצאות עדיין בשלבי דיון.

12. באשר לחשש הסביר להכבדה על הסיכוי לגביית חוב המס הנדון, הרי שדי בכך שההכנסות התקבלו, לכאורה, מפעילותו העבריינית של ד.א, ואף די בכך שאותן הכנסות, לכאורה, הוסתרו משלטונות המס בדרכים מתוחכמות, כדי להצדיק את החשש לגביית חוב המס, ולהצדיק את מתן הצו.

13. גם מאזן הנוחות נוטה לטובת המבקש.
כאמור, אי המתן הצו יכביד מאד על הסיכוי לגביית חוב המס הנתבע, כשסכום המס לתשלום עומד על למעלה משני מיליון ₪.

מבחינת המשיבים, המדובר בעיקול ברישום בלבד.

ב"כ המשיבים טען בדיון (עמ' 2) כי במסגרת ההסכמות שהושגו בהליך הפלילי הוסכם גם שהחילוט על דירה 2 יוסר כנגד הפקדת 600 אלף ₪, וכי סכום זה התכוונו המשיבים להשיג על ידי לקיחת משכנתא על דירה 2, כך שעיקול על דירה זו ימנע את נטילת המשכנתא ואת הסרת החילוט.

אינני מקבל טענה זו. ההחלטה אם להטיל עיקול על דירה זו לשם הבטחת חוב המס איננה צריכה להיות מושפעת מכוונתם ומתכנונם של המשיבים (או מי מהם), במיוחד כשאותה הסכמה בהליך הפלילי הושגה לאחר הגשת בקשה זו, והמשיבים ידעו היטב שיתכן ובית המשפט ייעתר לה.

<u>תוצאה</u>

14. אשר על כן אני נעתר לבקשה ביחס לדירות הנדונות.

בהתאם לסעיף 194 ל**פקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשנ"א-1961**, ניתן בזה צו המופנה לרשם המקרקעין נתניה לרשום עיקול על שתי הדירות המפורטות בבקשה.

המבקש ימציא פסיקתא לחתימתי.

המשיבות 1 ו-2 ישלמו למבקש הוצאות בקשה זו בסך 3,000 ₪.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ד, 03 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.

יונה אטדגי, שופט